

ELENA CONRAD

Het
eiland
huis

Vertaling Jeannet Dekker

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Das Strandfliederhaus*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland
Vertaling: Jeannet Dekker
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock; © iStock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1437 1
ISBN 978 94 027 7085 8 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Maïke stond op het ruime dakterras van het penthouse en keek over de huizen naar de skyline. Mainhattan, Bankfurt, Frankfurt. Achter haar, aan de andere kant van de gesloten glazen deur, waren de gedempte geluiden van het feestje te horen. Goedgeklede gasten spraken opgetogen met elkaar, bewonderden het appartement en luisterden naar Kaja en Sven, die vertelden hoe ze dit penthouse hadden bemachtigd en hoeveel ze ervoor hadden betaald. Tja, aan kwaliteit hing een prijskaartje.

Hoger, sneller, beter. Mijn auto, mijn huis, mijn zeiljacht.

Maïke wierp een blik naar binnen en zag Sven druk gebarend in gesprek met twee andere mannen in pak. Waarschijnlijk ging het over iets in de keuken, die geheel in grijstinten was uitgevoerd. Wellicht over de Quooker, waaruit na één druk op de knop heet, koud of bruisend water stroomde, of over het extra grote fornuis, want het drietal keek telkens die kant op. Of over de doorgebroken muren. Sven had uitvoerig uit de doeken gedaan dat Kaja en hij van alles hadden laten doen om de twee appartementen op de bovenste verdieping van het complex met elkaar te verbinden. Kaja had op haar beurt verteld over de eindeloze

gesprekken met haar binnenhuisarchitect, dankzij wie de indeling van de kamers, het kleurconcept en nog veel meer andere zaken tot in detail klopten.

Niets wordt aan het toeval overgelaten.

Maikes blik dwaalde van Sven en zijn groepje naar Kaja. Die droeg duizelingwekkend hoge hakken en een smaragdgroene jurk die als een belofte rond haar lichaam sloot en tegelijkertijd niets verraadde. Kaja was na de geboorte van hun zoon Dylan meteen weer op haar oude gewicht geweest. Zelf was Maïke na de geboorte van haar dochter Tessa de laatste vijf kilo nooit meer kwijtgeraakt.

Sven, net zo goed gebouwd en getraind als zijn echtgenote, stond opeens achter Kaja, in zijn nachtblauwe, op maat gemaakte overhemd en met zijn licht golvende, hier en daar met zilver doorschoten haar naar achteren gekamd. Hij raakte zacht haar bleke schouders aan. Het was amper voor te stellen dat Sven tijdens hun gezamenlijke studietijd met een rastakapsel had rondgelopen en 'Niemand aan de macht!' had gescandeerd, en ook niet dat Kaja haar toen met henna verfde.

Ze waren inmiddels allemaal begin of midden veertig. Ze hadden samen gestudeerd en werkten nu allemaal voor hetzelfde, internationaal opererende advocatenkantoor. Kaja, Sven en Maïkes ex Florian als advocaat. Zelf was ze officemanager. Twee keer per week ging ze samen met Kaja naar fitness en daarna dronken ze in het belendende café een cappuccino of een eiwitshake.

Maïke draaide zich weer om en kneep haar ogen tot spleetjes. Buiten op straat waren stemmen te horen. Er reed een auto langs, een tweede reed eindeloos rondjes, waarschijnlijk op zoek naar een parkeerplek, en ze ving af en toe flarden op van muziek.

Ze wierp een blik op haar dunne gouden polshorloge. Dat had ze zichzelf onlangs cadeau gedaan, samen met het zilvergrijze jurkje met watervalkraag dat ze vanavond had aangetrokken. Haar donkerbruine, schouderlange haar streek over de koele zijde. Toen ze het horloge had gekocht, was ze er heel erg blij mee geweest, maar inmiddels kon ze er niet meer enthousiast over worden. Dat gebeurde de laatste tijd wel vaker en dat was eigenlijk niks voor haar. Wat was er toch met haar aan de hand?

Het hoeft niet altijd maar meer te zijn, steeds maar meer, meer...

Ze keek een laatste keer uit over de stad. Vlak voor zonsondergang was ze naar buiten gegaan, waar ze nog net had gezien dat de toppen van de hoogste daken rood kleurden. Dat was een mooi gezicht geweest.

Met een zucht leunde ze met haar rug tegen de balustrade. In het ruime appartement was plaats genoeg voor alle gasten, maar de meeste hadden voor de woonkamer gekozen. Kaja vormde het middelpunt. Ze kon meeslepend vertellen, en zoals altijd hing iedereen aan haar lippen.

Misschien had ze het over haar laatste shoppingtrip naar Parijs... Ze hadden eigenlijk samen willen gaan, maar er was iets tussen gekomen. Maike had moeten afzeggen omdat ze voor een collega was ingevallen, maar als ze heel eerlijk moest zijn, had ze dat niet eens zo erg gevonden. Zulke dingen waren niet meer zo belangrijk. Heel langzaam, zonder dat ze het bewust had gemerkt, was er iets veranderd.

Wat mankeert me toch? Waarom sta ik hier in mijn eentje buiten en niet binnen bij de anderen?

Ze wist hoe het werkte. Zien en gezien worden, dat was belangrijk. Netwerken was het toverwoord en dit was een uitste-

kende gelegenheid daarvoor, maar ze had even een momentje rust nodig.

Tijd om na te denken.

Of ze iemand miste? Ze kende iedereen hier, van kantoor, congressen of nog uit de studietijd. Iedereen wist welke auto's er in de buitenwijken in de garages stonden, wie er een zeilboot had gekocht, wie een paard had, wie al een keer was gaan heliskiën en wie op huwelijksreis was geweest in een heel ver oord. Ze hadden plezier met elkaar en probeerden elkaar toch elke keer weer te overtroeven.

Wat raar dat Florian er niet is, dacht ze. Voor haar ex was meedoen met de anderen altijd heel erg belangrijk geweest, maar dit keer was hij in Berlijn gebleven, waar hij sinds hun scheiding werkzaam was op het andere filiaal van het kantoor en waar hij samenwoonde met zijn nieuwe vriendin, Nathalie. Sinds kort woonden ze in een gigantische loft.

Beneden klonk een luid geblaf. Maike keek over de rand van de balustrade. Inmiddels waren zij en Florian al vijf jaar uit elkaar, maar pas sinds kort waren ze officieel gescheiden. 'Nieuwe vriendin' was dus niet echt de goede omschrijving van Nathalie. Maike miste haar ex ook niet meer, maar ze vond het nog steeds ongemakkelijk om hem ergens tegen te komen. Daarom bereidde ze zich op elke ontmoeting met hem voor. Dat had ze eerder vanmiddag ook gedaan.

Was ze teleurgesteld geweest toen Kaja haar bij binnenkomst had verteld dat hij had afgezegd? In de eerste weken na hun relatiebreuk hadden ze nog samengewoond en elkaar bijna elke dag gezien. Ze hadden veel alledaagse dingen samen geregeld. Ze waren immers ouders. Maar toen Florian was verhuisd, was alles

veranderd. Maike wist natuurlijk wie hem tot de verhuizing had aangespoord: zijn nieuwe vriendin, die twintig jaar jonger was.

Wat een cliché!

Even keek ze naar Kaja en Sven. Die hadden rond dezelfde tijd iets met elkaar gekregen als zij en Florian. Toen waren ze zo'n hecht groepje geweest: Kaja, Sven, Florian en zij... Jo Metzler ontbrak nog. Destijds waren ze vrijwel altijd met hun vijven opgetrokken. Jo had ook rastahaar gehad. Ze hadden samen gestudeerd en samen gefeest, ze waren met elkaar uit eten en op vakantie gegaan. Ze hadden gezamenlijk de eerste stappen in het werkende leven gezet. De vakanties waren in de loop der jaren steeds exclusiever geworden, maar na een tijdje was ook daar het nieuwe wel van af.

Sven en Kaja hadden het eerst een kind gekregen, en drie maanden na Dylan was Tessa geboren. Tot aan hun laatste ontmoeting hadden die twee eigenlijk altijd goed met elkaar kunnen opschieten. Inmiddels zat Dylan op een duur internaat ergens in Engeland en zo was het contact verwaterd. Maike vond dat jammer, maar Tessa haalde haar schouders erbij op. Het was de laatste tijd sowieso lastig om haar puberende dochter meer dan een schouderophalen te ontlokken.

De ringtoon van haar telefoon deed haar uit haar gedachten opschrikken. Snel probeerde ze het toestel uit haar handtasje te halen, waarin amper plaats was voor meer dan een sleutel, een creditcard en een telefoon. Het was een dure tas, van Chanel. Florian had hem haar jaren geleden cadeau gedaan en daar had hij natuurlijk een passende opmerking bij gemaakt: 'Zo'n tasje, een smartphone en een creditcard zonder limiet. Wat heeft een mens nog meer nodig?' Voor Florian waren dat soort dingen

altijd belangrijk geweest en ze was ervan uitgegaan dat dat voor haar ook gold. Maar was dat wel zo?

Eindelijk had ze haar telefoon te pakken. Het rinkelen was opgehouden, maar nu begon het weer. Of de beller had geen geduld, of hij of zij wist dat Maike nooit snel opnam. Ze wierp een snelle blik op het scherm. ‘Tessa?’

‘Hoi, *mum*. Waar ben je?’

Onlangs had haar vijftienjarige dochter besloten om haar met ‘mum’ aan te spreken. Maike wist nog niet wat ze daarvan moest denken. Zij vond ‘mama’ prima, maar dat kon blijkbaar niet meer voor een tiener anno nu. Ze wist niet waarom, maar ze stelde zich Tessa voor in haar jumpsuit met eenhoorns en regenbogen en moest glimlachen. Als je glimlachte, klonk je stem ontspannen.

‘Hé, mum, waar zit je?’

‘Op het feestje van de Bergmanns. Dat had ik je toch verteld?’

‘Zou kunnen.’

Tessa sprak iets langzamer. Het klonk alsof ze op een kauwgum kauwde en Maike wilde eigenlijk zeggen dat ze die uit haar mond moest halen, maar ze hield dat commentaar voor zich. Er was al genoeg strijd tussen haar en haar dochter, en ze hoefde niet meteen aan de telefoon te beginnen over kauwgum. *Pick your battles*, zo zeiden ze dat toch? Beslis waartegen je wel en niet wilt vechten.

‘Waarom bel je?’

Maike keek op haar horloge. Het liep tegen middernacht, en Tessa lag blijkbaar nog niet in bed. ‘Had je niet al moeten slapen? We hebben geen vakantie, en als ik het me goed herinner, moet je morgen gewoon naar school,’ voegde ze er als vanzelf aan toe.

Tessa slaakte een zucht, en Maike zag in gedachten voor zich

dat ze met haar ogen rolde. 'O, mum, het is de laatste week voor de vakantie. Dan doen we toch niks meer.'

Maïke zei niets. Ze wist niet wat ze moest zeggen. Het was inderdaad de laatste schoolweek voor de vakantie. Ze wist nog hoe dat was. Meestal hadden ze een film gekeken of spelletjes gedaan. Ze keek weer door de terrasdeur naar binnen, waar de gasten in kleinere groepjes bij elkaar stonden. Sven trok net een nieuwe fles Veuve Clicquot open. Op de achtergrond stond Kaja bij een paar vrouwen, en terwijl ze iets vertelde, maakte ze drukke gebaren.

Tessa schraapte haar keel. Blijkbaar had zij, haar 'mum', iets te lang niets gezegd. Ze hoorde Tessa duidelijk inademen.

'Ik wil bij papa gaan wonen,' zei haar dochter vervolgens heel kalm. 'Die heeft toch ruimte zat sinds hij die loft heeft.'

HOOFDSTUK 2

Het had erg lang geduurd voordat Maike in slaap was gevallen. Na het telefoontje van Tessa had ze nog een tijdje geprobeerd om de schijn op te houden. Ze was terug naar binnen gegaan, waar Kaja haar nog enkele nieuwe gadgets had laten zien: de Quooker, de airco, de verlichting in de slaapkamer waarop Sven nogal trots was, en de badkamer die zo uit een duur wellnesscenter leek te komen. Kaja was ononderbroken aan het woord geweest en had het al gehad over komende gezamenlijke bezoeken aan een spa. Maike had geduldig staan luisteren. Luisteren lukte gek genoeg altijd, zelfs als ze heel veel aan haar hoofd had of als dingen haar op de zenuwen werkten. Toen ze nog met Florian had samengewoond, was dat een voordeel geweest. Het was leuk geweest om samen met hem zijn rechtszaken te bespreken en naar hem te luisteren terwijl hij een strategie uitstippelde. Dat miste ze echt. Ze had immers ook rechten gestudeerd, al had ze het niet afgemaakt.

Ik ben de enige die het niet heeft volgehouden.

Maike staaarde nog even naar het plafond, maar kwam toen overeind en ging gapend op de rand van haar bed zitten. Woens-

dag, haar vrije dag. Het drong opeens tot haar door dat ze er nooit spijt van had gehad dat ze haar studie niet had afgemaakt. Rechten was niets voor haar geweest, maar ze miste die gesprekken met Florian wel. Of nee, het was de uitdaging die ze miste, naast haar werk op kantoor. De laatste tijd was daar het nodige veranderd. Hun oude chef was naar een andere afdeling overgestapt en onder de nieuwe liep het niet zo lekker. In het begin had ze nog gedacht dat ze aan elkaar moesten wennen. Inmiddels wist ze het niet meer zo zeker.

We zijn al drie maanden bezig om aan elkaar te wennen en het is nog steeds hetzelfde liedje.

Maike maakte haar blik los van de muur, waarop Tessa tien jaar geleden op een onbewaakt ogenblik een niet al te best gelukte smiley had getekend. Tessa... Die wilde dus bij haar vader gaan wonen.

Na het gesprek rond middernacht had ze snel geveinsd dat ze moe was en even later had ze afscheid genomen. Kaja was met haar meegelopen naar de deur, en terwijl ze haar jas had aange trokken, had Kaja nonchalant met een glas champagne in haar hand gestaan, met haar ene schouder tegen de muur geleund. Haar glanzende blonde haar viel over haar rechterschouder naar voren. Ze leek zo uit een reclame gestapt.

Hun gesprek speelde zich als een film voor haar ogen af.

‘Ik zag je daarnet buiten bellen,’ zei Kaja onbeschaamd. Maike deed net alsof ze naar haar autosleutels zocht. ‘Wie was dat?’ vroeg haar vriendin nieuwsgierig.

‘Tessa...’ Maike deed haar best om het zo achteloos mogelijk te laten klinken, alsof het niet belangrijk was. ‘Aha, daar zijn ze...’ Ze rinkelde met de sleutels.

Kaja knikte. 'Ik heb het gehoord,' zei ze toen even onomwonden.

Het ontging Maike niet dat ze op hetzelfde moment haar rug rechtte. 'Wat heb je gehoord?'

Kaja keek haar onbewogen aan. Als ze al doorhad dat ze iets verkeerd had gezegd, dan liet ze dat niet merken. Ze had altijd al de beste pokerface gehad, niemand had haar bij dat spel kunnen verslaan.

'Nou ja, Florian zei het al, toen ik hem laatst zag. Dat Tessa naar Berlijn wil verhuizen. Kan ik me wel iets bij voorstellen. Dat appartement van hem schijnt echt geweldig te zijn. Als ik jong was geweest en niet zo'n heerlijk optrekje had gehad...'

'Is hij hier geweest?'

'Ja, dat weet je toch, dat hij af en toe samen met Nathalie langskomt. Sorry dat ik het zeg, maar ze is echt heel aardig en ze heeft humor. Misschien moet je haar eens een kans geven?'

Nathalie, alweer. Knap, slim en overal goed in.

Ja, ze wist wel dat Florian af en toe in Frankfurt was. Hij werkte immers voor hetzelfde kantoor. Ze waren nog steeds collega's. Soms hoorde ze meteen dat hij in de stad was, andere keren pas veel later. Hoe vaak Tessa haar vader zag, durfde ze niet te zeggen. Haar dochter was nu eenmaal in alle opzichten een puber, met erg wisselende stemmingen en niet bepaald spraakzaam tegenover haar moeder.

Wist Florian wel wat hij zich op de hals haalde als Tessa naar Berlijn verhuisde? Maike vermoedde van niet.

Ze vermande zich en stond eindelijk op, liep naar de badkamer en bleef daar zeker tien minuten onder de douche staan. Vroeger had ze dat nooit gedaan. Tien minuten, dat was zonde van het

water. Haar moeder had er altijd streng op gelet dat er niet te veel werd verspild. Ook wanneer Maike aan de telefoon zat, was ze er altijd snel bij komen staan en had ze op haar horloge getikt. Misschien kostte het Maike daarom altijd nog moeite om lange gesprekken te voeren. Zulke ervaringen uit je kindertijd, die kon je niet zomaar van je afschudden.

Klaar, de laatste restjes shampoo waren uit haar haar gespoeld. Ze draaide de kraan dicht en wikkelde een microvezelhanddoek rond haar hoofd. Daarna droogde ze zich af en trok ze lekker zittende kleren aan. Nog twee dagen, dan begon haar vakantie. Dit keer had ze om drie lange weken gevraagd. Niemand had bezwaar gemaakt, ook de nieuwe chef vond dat ze haar gemakkelijk zo lang konden missen.

Moet ik me zorgen gaan maken?

Was er soms iemand die haar plaats wilde innemen? Waarschijnlijk had ze op kantoor te weinig meegedaan aan het geroddel. Daar betaalde ze nu de prijs voor. Maike keek aandachtig in de spiegel. Aan de andere kant had meedoen nooit echt goed gevoeld.

Ze smeerde zich zorgvuldig in met lotion, maakte zich een klein beetje op en ging toen verder met haar haar. De handdoek had een groot deel van het vocht opgenomen, en ze borstelde het om te beginnen goed door. Ze was onlangs nog bij de kapper geweest en had er een flink stuk af laten knippen. Florian was altijd een groot fan van lang haar geweest, van erg lang haar zelfs. Ze had het bijna tot aan haar billen laten groeien; hij was gek op hoog opgestoken kapsels. Natuurlijk had ze het niet vanwege hem laten knippen, maar tijdens hun relatie had ze het niet erg gevonden om hem een plezier te doen en het lang te dragen.

Inmiddels waren ze geen stel meer, en op een bepaald moment moest je een knoop doorhakken.

Dat heeft Tessa ook gedaan.

Maike deed het raam open en liep de badkamer uit. In de gang was het stil. Op weg naar de keuken schoof ze Tessa's basketbalgympen opzij en daarna wierp ze een blik in de kamer van haar dochter. De gordijnen waren nog dicht, maar de kamer was verlaten. Ooit had Maike zonder problemen naar binnen kunnen lopen om de gordijnen open te doen, maar inmiddels was dat niet meer het geval, tenzij ze ruzie wilde riskeren. Maike wierp daarom maar een korte blik op de rommel en trok de deur daarna krachtig dicht. Tessa hechtte erg veel waarde aan haar privacy. Volgende scène, schoot het door haar hoofd. Gesprek met Tessa, over verschillende onderwerpen.

Ze liep de keuken in en zette de koffiemachine aan voor een cappuccino waarmee ze een tijdje voor het raam stond en naar buiten keek. Dit huis was te groot voor twee, maar het postzegeltuintje was zelfs te klein voor één persoon. Toen ze nog met Florian samen was geweest, had hij per se iets groters gewild, en tot aan de breuk hadden ze het daar telkens over gehad. Nu wilde ze kleiner gaan wonen, op zijn laatst wanneer Tessa klaar was met de middelbare school.

Ze wil naar Berlijn, weg van jou, dus je kunt al verhuizen.

Die gedachte stak, scherp als een mes. Ze had altijd geprobeerd om met zoiets rekening te houden en gedacht dat ze, mocht het zover komen, er nuchter mee om zou gaan.

Het was duidelijk dat de werkelijkheid er heel anders uitzag. En hoe zat het trouwens met Tessa's astma? De gedachte aan die ziekte dook telkens weer op, tussen al die andere die sinds het

gesprek met haar dochter van de avond tevoren door haar hoofd speelden. Toen ze nog een gezin waren geweest, had Florian vaak gezegd dat ze wat lossier moest worden, dat ze zich te veel zorgen maakte terwijl alles onder controle was.

Voor Maïke was Tessa's astma een van de redenen waarom ze het moeilijk vond om los te laten, maar hij had gelijk: Tessa was degene die ermee moest leven en ze had haar ouders nooit de indruk gegeven dat ze niet wist hoe ze met haar aandoening moest omgaan. Ze wist dat ze het tijdens een aanval rustig aan moest doen. Inmiddels wisten ze welke puffers er tegen acuut hoesten en ademnood hielpen en welke geneesmiddelen de chronische ontsteking van de bronchiën in toom hielden en aanvallen konden voorkomen.

Het was niet eenvoudig geweest om dat punt te bereiken. Maïke kon zich nog goed herinneren dat ze nachtenlang naar Tessa's piepende ademhaling had liggen luisteren, bedacht op het kleinste kuchje. Ze had tijdens periodes zonder noemenswaardige klachten moeilijk kunnen geloven dat het echt goed ging.

Het was allemaal begonnen met doodgewoon hoesten. Later had de arts tegen hen gezegd dat hoesten bij kinderen vaak het eerste teken van astma was, maar natuurlijk hadden lang niet alle kinderen die hoestten astma. Het had een tijdje geduurd voordat ze wisten hoe ze met de ziekte moesten omgaan. Af en toe had Tessa zo'n ademnood gehad dat ze naar het ziekenhuis moest. Maïke kon zich de aanvallen niet allemaal even goed herinneren, maar ze zou nooit de uren vergeten die ze naast Tessa's ziekbed had doorgebracht.

Ze nam een laatste, bedachtzame slok van haar koffie en trok

een gezicht toen ze merkte dat haar cappuccino behoorlijk was afgekoeld. De vuilniswagen kwam de hoek om. Vlak erachter begon een auto luid te claxonneren. Een van de vuilnismannen draaide zich om en maakte een opmerking, de automobilist stak zijn hoofd naar buiten en begon te schreeuwen.

Er werd aangebeld.

‘Dit is per ongeluk bij mij in de brievenbus gegooid.’ Haar nieuwe buurvrouw, Frau Hausen, keek haar met een vriendelijke glimlach aan.

Maike pakte de dikke envelop aan, wierp er een korte blik op en trok onwillekeurig haar wenkbrauwen op. Een schrijven van een notaris ergens uit het noorden. Ze wendde zich weer tot haar buurvrouw. ‘Heel erg bedankt. Voelt u zich inmiddels weer een beetje thuis in het moederland?’

‘Steeds meer. Ik begin langzaam weer aan Duitsland te wennen.’ Frau Hausen glimlachte. Ze was onlangs uit Zuid-Korea teruggekomen, waar ze een paar jaar met haar gezin had gewoond. Haar man en hun twee kinderen zouden binnenkort volgen. Die hadden er na het einde van het schooljaar nog een paar weken vakantie aan vastgeplakt, ook omdat ze dan meer tijd hadden om afscheid te nemen van hun vrienden. Voor hun definitieve terugkeer naar Duitsland moest natuurlijk van alles worden voorbereid en daarom werd er ook flink verbouwd in het huis naast het hare. De herrie had Maike nogal op de zenuwen gewerkt, maar dat zei misschien meer over haar dan over Frau Hausen en de werkzaamheden in het buurhuis.

De nieuwe buurvrouw was vriendelijk, ze had zich onmiddellijk aan Maike voorgesteld en zelfs een typisch Koreaans drankje

voor haar meegebracht. Dat moest je met water aanlengen en het zou, zo had Frau Hausen een tikje gniffelend uitgelegd, tegen van alles en nog wat helpen. Dat Maike in het begin moeite met een nieuwe buur had gehad, lag dus echt aan haar. Het kwam vast doordat in het afgelopen jaar eindelijk de scheiding definitief was uitgesproken, nadat zij en Florian samen hadden besloten het eerst even apart te proberen. Dat 'even' was uiteindelijk vijf jaar geworden.

Je zou toch verwachten dat ik daar allang overheen ben...

'En nu staat de zomervakantie voor de deur,' merkte Frau Hausen op.

'Ja.'

'Mag ik vragen of u nog plannen hebt?' Aan de stem van de buurvrouw was te horen dat ze geïnteresseerd was, maar niet te opdringerig wilde overkomen.

'Helaas niet.' Maike onderdrukte een zucht. Dat 'helaas' voelde ze met heel haar hart. Ze had die vrije dagen opgenomen, maar ze had geen idee hoe ze die tijd moest vullen. En nu wilde Tessa haar ook nog alleen laten.

Dat wordt een lange vakantie...

Misschien moest ze nu eindelijk eens het huis gaan uitmesten, de slaapkamer en de badkamer van een nieuw verfje voorzien en die bespottelijk dure antracietkleurige toiletbril vervangen die Florian ooit had gekocht en die zij altijd vreselijk had gevonden.

En natuurlijk moest ze de verhuizing van Tessa plannen: naar scholen in Berlijn gaan kijken, nieuwe artsen zoeken en allerlei andere dingen regelen. Het was vooral belangrijk om een arts te vinden die Tessa's astma kon behandelen, en die moest natuurlijk

uitvoerig over de medische voorgeschiedenis van haar dochter worden geïnformeerd.

Maike bande die gedachten voor nu uit haar hoofd. ‘Hebt u vakantieplannen, Frau Hausen?’

‘Eerst met mijn gezin herenigd worden. Ze komen over twee weken, dan zien we wel verder. Ik ben nu al zo lang met het huis bezig dat er alleen nog maar wat kleine dingetjes moeten worden gedaan, maar ik heb het gevoel dat het nooit echt af zal zijn. In elk geval wordt het nooit perfect. Maar ik sta natuurlijk te popelen om mijn lieverds weer in de armen te kunnen sluiten. En dan gaan we eerst onze ouders bezoeken en eindelijk weer eens van een echte Duitse zondagse maaltijd genieten, met een groot stuk gebraden vlees. Daar kijk ik nu al naar uit.’

‘Dat kan ik me voorstellen. Ik wens u de komende tijd veel plezier.’

‘Dank u, ik u ook. Nog een fijne dag!’

‘Insgelijks.’

Maike liep terug naar binnen. In de keuken wierp ze een blik op de klok. Alweer halfelf. Had ze zo lang geslapen? Ze had niet eens gehoord dat Tessa naar school was vertrokken. Besepte haar dochter wel dat een verhuizing naar Berlijn ook betekende dat ze na de grote vakantie naar een andere school moest? Ze had altijd zo’n hekel aan nieuwe dingen.

Waarom heeft ze me niks over haar plannen verteld?

Maike fronste haar voorhoofd. Waren ze dan zo uit elkaar gegroeid? Oké, Tessa zat midden in de puberteit, maar ze konden toch goed met elkaar opschieten, afgezien van af en toe een kleine botsing.

Ze pakte haar koffieglass van de vensterbank, waar ze het had

neergezet toen er werd gebeld, en bracht het naar de gootsteen. Toen keek ze naar de envelop, die ze bij binnenkomst op de keukentafel had gelegd, en bestudeerde het opschrift. Nee, ze had zich niet vergist, dit kwam inderdaad van een notaris. Haar maag trok even samen. Snel ging ze zitten. Wat had zij met een notaris te maken? Kwam dit van Florian? Maar de scheiding was afgerond. Hij kon nu met zijn jonge vriendin trouwen. Ze legde hem geen strobreed in de weg. Ging het misschien om de alimentatie? Daar waren tot nog toe ook geen problemen mee geweest. Wat dat soort dingen betrof, waren ze allebei altijd heel verstandig. Bovendien had je daarvoor geen notaris nodig.

Ze las eerst het begeleidend schrijven.

Geachte Frau Schuster... Hierbij willen we u in kennis stellen van het overlijden van Frau Hilde Nowak, ten gevolge van een zware longontsteking...

Even hield ze op met lezen, maar las al snel weer verder. Er liep een koude rilling over haar rug.

Tante Hilde is dood...

De wereld stond even stil en begon toen sneller te draaien. Hoe was dat mogelijk? Een paar maanden geleden, rond de scheiding, hadden ze elkaar nog gebeld. Met Hilde was het toen niet zo goed gegaan, ze had naar een verpleeghuis op het vasteland moeten verhuizen, maar ze had er begrip voor gehad dat Maike op dat moment genoeg andere dingen aan haar hoofd had. Maike wist nog dat ze had gevraagd of het allemaal wel ging in het verpleeghuis, waarop Hilde had geantwoord: 'Het is maar tijdelijk, totdat ik mezelf weer kan redden.'